

Ворожко Валерій, Пащенко Оксана

СТАН РОЗСЕКРЕЧУВАННЯ АРХІВНИХ ДОКУМЕНТІВ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

У статті розглянуто деякі питання розсекречування певних носіїв інформації в українських архівах.

Ключові слова: архів, архівний документ, архівні установи, архівний фонд, Державний комітет архівів України, діловодство, справа, розсекречування, носій інформації, Центральний державний архів вищих органів влади та управління України.

В статье рассмотрены некоторые вопросы рассекречивания определенных носителей информации в украинских архивах.

Ключевые слова: архив, архивный документ, архивные учреждения, архивный фонд, Государственный комитет архивов Украины, делопроизводство, дело, рассекречивание, носитель информации, Центральный государственный архив высших органов власти и управления Украины.

The article focuses on the issue of declassification of information secret carriers.

Key words: archives, archived document, archive fund, archive establishments, file declassification, carrier of information, record keeping, State Committee on Archives of Ukraine, Central State Archives of Supreme Bodies of Power and Government of Ukraine.

Процедура розсекречування справ, документів та інших матеріальних носіїв інформації, що мають гриф секретності (далі – секретні документи, якщо це не обумовлено окремо), в СРСР була досить складною і суперечливою. В останні роки його існування порядок засекречування та розсекречування документів визначався окремим розділом «Інструкції по забезпеченню режиму секретності в міністерствах, ведомствах, на підприємствах, в установах і організаціях СРСР № 0126», затвердженої постановою Ради Міністрів СРСР від 12 травня 1987 р. № 556-126¹.

Нині в державних органах, на підприємствах, в установах, організаціях України (далі – установи, якщо це не обумовлено окремо) зосереджена велика кількість секретних документів, переважну частину яких створено та засекречено ще в СРСР. Наявність значної кількості секретних документів ускладнює доступ дослідників до інформації та потребує залучення до зберігання їх багатьох фахівців режимно-секретних органів (РСО), використання спеціально обладнаних службових приміщень та чималих фінансових витрат, що ускладнює роботу РСО та секретних архівних підрозділів.

Політичні та економічні реформи, структурна перебудова економіки України, зміни напрямів зовнішньоекономічної і зовнішньополітичної діяльності, військового будівництва і оборони держави призвели до суттєвих змін у категоріях відомостей, що відносяться до державної таємниці, та до правової неоднозначності у підходах до визначення сутності, змісту і характеристик секретних відомостей.

Україна з перших років своєї незалежності розпочала формування власної системи охорони державної таємниці, зокрема, системи засекречування і розсекречування документів, яка значною мірою успадкувала багато що з радянського досвіду, але разом з тим й врахувала певні світові тенденції. Зазначимо тільки основні (базові) акти вітчизняного законодавства з цього питання:

- 1994 р. – прийнято Закон України «Про державну таємницю»²;

- Указом Президента України затверджено Положення про державного експерта з питань таємниць³;

- 1995 р. – наказом Голови Державного комітету України з питань державних секретів (Держкомсекретів) затверджено Звід відомостей, що становлять державну таємницю України (ЗВДТ), на основі якого розроблено розгорнуті переліки відомостей, що становлять державну таємницю у міністерствах, інших органах державної влади (далі – Розгорнуті переліки)⁴;

- 1999 р. – прийнято Закон України «Про державну таємницю» у новій редакції⁵;

- 2001 р. – наказом Голови Служби безпеки України затверджено ЗВДТ у новій редакції⁶;

- 2003 р. – постановою Кабінету Міністрів України затверджено «Порядок організації та забезпечення режиму секретності в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях» (далі – Порядок)⁷.

При оцінці ступеня секретності відповідних носіїв інформації, здійсненій на підставі вимог

зазначених вище нормативно-правових актів, можна переконалися, що ступінь секретності значної їх кількості не відповідає грифам секретності, наданих у СРСР, або ці носії взагалі не містять державної таємниці. Це викликає певні непорозуміння під час роботи із зазначеними документами.

В Україні нині секретні документи, що накопичилися та знаходяться у користуванні, можна умовно розподілити на три групи за підставами їх засекречення:

- перша група – секретні документи, яким грифи секретності «особой важности», «совершенно секретно», «секретно» були надані на підставі відомчих переліків відомств колишнього СРСР до 1991 р., й які досі мають міждержавний характер, тобто співавторами і співвласниками інформації поряд з Україною є інші країни СНД. Порядок поводження з цими носіями певною мірою регламентує Угода про взаємне забезпечення збереження міждержавних секретів, підписана у м. Мінську 22 січня 1993 р. Разом із тим слід зазначити, що порядок розсекречування відповідних документів цією Угодою не регулюється;

- друга група – секретні документи, яким грифи секретності «особой важности», «совершенно секретно», «секретно» надано на підставі відомчих переліків відомств колишніх СРСР та УРСР до 1991 р., й які не мають міждержавного характеру, тобто автором і власником таких носіїв інформації є лише Україна;

- третя група – секретні документи, яким надано грифи секретності на підставі ЗВДТ та Розгорнутих переліків, відповідно до Закону України «Про державну таємницю».

Відповідно до статей 7 та 12 Закону України «Про державну таємницю», віднесення інформації до державної таємниці, зміна ступеня секретності та розсекречування інформації відносяться до компетенції відповідного державного експерта з питань таємниці.

Створення інституту державних експертів із питань таємниць у 1994 р. відкрило можливість певною мірою вирішити проблему засекречування й розсекречування інформації, залучати до виконання цього завдання практично всі органи виконавчої влади. З метою надання цим експертам методичної допомоги у визначені ступеня секретності інформації, Держкомсекретів України у 1994 р. видав «Методичні рекомендації державним експертам з питань таємниць щодо визначення підстав для віднесення відомостей до державної таємниці та ступеня їх секретності»⁸.

Згідно з ними, підставою віднесення інформації до державної таємниці є можлива економічна та будь-яка інша шкода державі внаслідок розголошення інформації, що охороняється. Також із метою проведення експертних оцінок можливої шкоди ці методичні рекомендації передбачають створення експертних комісій із залученням фахівців, котрі працюють у сфері, до якої відноситься об'єкт експертизи. Порядок опрацювання результатів роботи експертних комісій базується на методі експертних оцінок.

У 1998 р. розроблено й уведено в дію наказами Голови Держкомсекретів від 9 лютого 1998 р., № 22, № 23, «Рекомендації з організації діяльності експертних комісій при державних експертах з питань таємниць» та в новій редакції «Методичні рекомендації державним експертам з питань таємниць щодо визначення підстав для віднесення відомостей до державної таємниці та ступеня їх секретності»⁹.

Нині в установах України триває робота з перегляду ступеня секретності носіїв інформації, засекречених ще в СРСР. Проведення її ініціювала Служба безпеки України, звернувшись у 2001р. до Кабінету Міністрів України з пропозицією розпочати роботу з інвентаризації секретних носіїв інформації колишнього СРСР. У зв'язку з виконанням відповідного урядового доручення Служба безпеки України розробила і надіслала міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади «Рекомендації щодо організації виконання доручення Кабінету Міністрів України від 17 лютого 2001 р. № 78-ск/47 щодо приведення секретів колишнього СРСР у відповідність до вимог чинного законодавства України»¹⁰. У 2007 р. установи України отримали доручення Кабінету Міністрів України від 24 лютого 2007 р. № 297-ДСК до листа СБУ «щодо проблем існування засекречених за часів колишнього СРСР матеріальних носіїв інформації», що надало новий імпульс роботі з розсекречування¹¹. Постійну увагу розсекречуванню відповідних документів, порядку їх передавання на архівне зберігання приділяє Держкомархів України, яким, зокрема, були видані нормативні акти, а саме:

- наказ голови Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України від 2 квітня 1992 р. № 14 «Про розсекречення документів колишніх архівів Компартії України»¹²;

- спільний наказ голови Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України та голови Державного комітету України з питань технічного захисту інформації від 3 березня 1997 р. № 25/7 «Про затвердження Інструкції про поря-

док відбору та передачі секретних документів на архівне зберігання»¹³;

- спільний наказ голови Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України та голови Державного комітету України з питань технічного захисту інформації від 3 березня 1997 р. № 26/8 «Про затвердження Типового положення про секретний архівний підрозділ державного органу, підприємства, установи і організації»¹⁴;

- наказ голови Державного комітету архівів України від 2 березня 2001 р. № 88 «Про перегляд секретів колишнього СРСР»¹⁵;

- наказ голови Державного комітету архівів України від 21 березня 2001 р. № 17 «Про підготовку реєстрів розсекречених архівних фондів (1991–2000)»¹⁶.

На підставі наказу № 17 з 2009 р. видається «Реєстр розсекречених архівних фондів України», який став підсумком кількарічної напруженої роботи українських архівістів із розсекречування великого обсягу архівних документів та співробітників Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства з упорядкування і систематизації відомостей про ці документи. Як міжархівний довідник «Реєстр...» надає можливість дослідникам отримати об'єктивну інформацію про раніше засекречені документи з різноманітних питань соціального, політичного, економічного життя України кінця XIX – середини XX ст., а, відтак, за потреби – звернутися до першоджерел з метою відновлення історичної правди про минуле нашої держави. Уже видано 2 томи «Реєстру...» у 5 книгах. На черзі підготовка третього тому, до якого увійдуть відомості про архівні документи, розсекречені у 2003–2010 рр.

У 2005 р. видано наказ голови Державного комітету архівів України від 31 січня 2005 р. № 10 «З оголошенням рішення колегії Держкомархіву України від 25 січня 2005 р. «Про стан та перспективи розсекречування документів у державних архівах»¹⁷. Цей наказ видано за підсумками роботи колегії Держкомархіву, яка, зокрема, розглянула питання розсекречування відповідних документів.

У рішенні колегії зазначалося, «...що державними архівами України з кінця 80-х років виконано значні обсяги роботи із розсекречування документів та забезпечення доступу до них. У другій половині 90-х років ця робота дещо уповільнилася, а подекуди припинилася. Відповідно до доручення Кабінету Міністрів України від 17 лютого 2001 р. № 78-СК/47, згідно з наказом Держкомархіву від 2 листопада

2001 р. № 88/ДСК «Про перегляд секретів колишнього СРСР», керуючись рекомендаціями щодо приведення секретів колишнього СРСР у відповідність з вимогами чинного законодавства України, розробленими СБ України та надісланими держархівам України 30 травня 2002 р. за № 01-430/ДСК, тимчасові експертні комісії, створені з цією метою в державних архівах, відновили роботу з перегляду секретів колишнього Радянського Союзу, що містилися в архівних документах. При цьому у зазначених рекомендаціях передбачено, що перегляд грифів секретності документів, які зберігаються в державних архівах, здійснюватиметься за окремим порядком, який буде додатково визначено СБ України спільно з Держкомархівом. Відсутність такого регламентуючого документа значно ускладнює подальшу роботу із розсекречування, а в деяких випадках взагалі не дозволяє її продовжувати. У той же час у держархівах, на порушення законодавства, залишаються на секретному зберіганні ще порівняно значні комплекси документів, що не містять державної таємниці. Це порушує конституційні права особи на доступ до інформації, ускладнює надання інформації для соціального захисту громадян, завдає шкоди міжнародному іміджу держави»¹⁸. Далі в рішенні колегії вказувалось, що «...серед питань, що потребують нормативного врегулювання, зокрема, – правомірність прийняття архівними установами самостійних рішень щодо розсекречування документів у разі відсутності фондоутворювача і його правонаступника чи відсутності у фондоутворювача в даний час режимно-секретного органу або ж через недоступність зараз колишніх фондоутворювачів тощо. Частина проблем із розсекречування архівних документів спричинено позицією деяких установ-фондоутворювачів чи їх правонаступників, що ухиляються від надуманими приводами від конструктивного співробітництва у цих питаннях з державними архівами...»¹⁹.

У 2009 р. було видано:

- наказ голови Державного комітету архівів України «Про розсекречення, оприлюднення та вивчення архівних документів, пов'язаних з українським визвольним рухом, політичними репресіями та голодоморами в Україні» № 19 від 4 лютого 2009 р.²⁰;

- наказ голови Державного комітету архівів України № 70 від 28 квітня 2009 р. з оголошенням рішення колегії ДКАУ від 23 квітня 2009 р. «Про хід виконання держархівами Указу Президента України від 23 січня 2009 р. № 37/2009 «Про роз-

секречення, оприлюднення та вивчення архівних документів, пов'язаних з українським визвольним рухом, політичними репресіями та голодоморами в Україні»²¹.

Робота з розсекречування активно здійснюється безпосередньо в архівних установах України, яку доцільно розглянути на прикладі Центрального державного архіву вищих органів влади і управління України (далі – ЦДАВО України), що має значний досвід у цьому. Розсекречування відповідних документів колишнього СРСР в ЦДАВО України розпочато ще наприкінці 1980-х рр. Підставою для проведення цієї роботи в той період були:

- наказ голови Головархіву УРСР від 18 вересня 1987 р. № 77 «Про розширення доступу дослідників до документів, що зберігаються в державних архівах республіки»²²;
- рішення колегії Головархіву УРСР від 16 березня 1987 р. «Про розширення доступу дослідників до документів, що зберігаються в державних архівах республіки»²³;
- інформаційний лист Головархіву УРСР від 14 грудня 1989 р. № 04-779 про виконання рішення колегії Головархіву УРСР 16 травня 1989 р. «Про роботу по розширенню доступу дослідників до документів Державного архівного фонду СРСР»²⁴.

Упродовж 11 років, аж до 1997 р., включно, комісія ЦДАВО України з розсекречування архівних документів та розширення доступу до них користувачів переглянула та скасувала грифи секретності документів 1218 архівних фондів загальною кількістю 97689 справ²⁵. Чималий обсяг справ, які розсекречено та передано на загальне зберігання протягом зазначеного вище періоду, пояснюється, насамперед, відмінністю тогочасних правил проведення розсекречування документів, що передані на зберігання до державних архівів, від вимог чинних сьогодні нормативних та правових актів стосовно засекречування та розсекречування документів. Розсекречування відповідних документів колишнього СРСР, які зберігаються в ЦДАВО України, нині здійснюється відповідно до вимог вищезазначених нормативно-правових актів України, які визначають конкретні норми щодо процедури розсекречування документів.

Ведучи мову в цій статті про результати розсекречування архівних документів в ЦДАВО України, розглянемо вимоги зазначених вище нормативно-правових актів, дотримання яких ефективно спрацьовує в установах, документи яких ще не передані на зберігання до архівів, та

як при дотриманні тих самих вимог процедура розсекречування відповідних документів, що знаходяться на архівному зберіганні, може тривати значний період часу.

Діяльність співробітників ЦДАВО України організовується відповідно до положень про структурні підрозділи, посадових інструкцій, планів роботи відділу та особистих планів, з обов'язковим урахуванням вимог «Типових норм часу та виробітку на основні види робіт, що виконуються у державних архівних установах, затверджених наказом Держкомархіву України від 8 лютого 2008 р. № 22»²⁶. Беручи до уваги необхідність виконання вимог Закону України «Про Національний архівний фонд та архівні установи», положення «Про Центральний державний архів вищих органів влади і управління України», види робіт, що проводяться з метою перегляду грифів секретності документів, складають приблизно 15 % робочого часу члена комісії з розсекречування та 35 % робочого часу співробітника підрозділу РСО. Збільшення тривалості робочого часу, витраченого на розсекречування, призведе до невиконання основних завдань та функцій архіву.

Проте складність ситуації з проведенням розсекречування відповідних документів в архівних установах полягає не лише в цьому. Основними причинами того, що нині приведення грифів секретності документів колишнього СРСР у відповідність до чинного законодавства є тривалим та складним процесом, насамперед, виступають ті вимоги нормативно-правових актів, що регламентують здійснення цієї процедури. Так, відповідно до вимог Порядку для проведення робіт з розсекречування відповідних архівних документів створюється комісія з компетентних працівників архіву із залученням представника установи, в діяльності якої зазначені секретні документи були утворені. Практика проведення такої роботи показує, що згоду на участь у роботі комісії архіву дають 80 % установ, до яких звертався ЦДАВО України, і лише в частині перегляду справ з метою встановлення відповідності грифів секретності документів вимогам законодавства. Подальші види робіт, а саме ті, які є найбільш об'ємними за показниками витраченого часу та людських ресурсів, повністю здійснюються співробітниками архіву. До них відносимо складання переліків документів, підготовку й оформлення документів комісії з метою подальшого подання їх на затвердження державному експерту з питань таємниць. Саме вимога складання подокментних переліків у практиці архіву є найбільш

складною та дискусійною. Адже обліковою одиницею в архівних установах є справа, яка може налічувати від 1 до 250 документів, і друкування переліків при розсекреченні 100 справ насправді є друкуванням переліків від 100 до 25000 заголовків документів. Нескладні розрахунки показують, що, здійснюючи розсекречування документів у 1980-х – 1990-х рр., друкуючи при цьому подокументні переліки, архів витратив би на розсекречування 97689 справ щонайменше 30 років.

Ще однією складовою процесу розсекречування архівних документів є вимога затвердження рішення комісії державним експертом з питань таємниць установи, що є фондоутворювачем документів або правонаступником. Значна кількість установ, документи яких нині ще знаходяться на секретному зберіганні в ЦДАВО України, припинили своє існування ще за часів Радянського Союзу, не кажучи вже про кількість установ, які «зникли» без правонаступників під час отримання Україною незалежності. Нормативно-правові акти, що регламентують розсекречування відповідних документів, у такому випадку вимагають затвердження результатів роботи комісії з розсекречування державним експертом з питань таємниць за компетенцією, покладаючи тим самим на архіви ще й визначення державного експерта, який є компетентним з того чи іншого питання. І все, можливо, було б не таким складним, якби думка співробітників архіву про сферу компетентності того чи іншого експерта не розходились з думкою самого експерта з цього приводу. У складній політичній ситуації, при частих змінах керівного складу вищих органів влади та управління рідко хто з експертів без вагань визнає свою компетентність у частині секретності тієї чи іншої інформації, хай це навіть буде інформація часів колишнього СРСР. Яскравим прикладом у цьому випадку може слугувати розсекречування комісією ЦДАВО України документів про місця поховань німецьких військовополонених та інтернованих на території України в роки Другої світової війни. Розсекречування лише 316 справ розпочалося ще у 2004 р. і закінчилося остаточно лише в червні 2010 р.²⁷. Саме неспроможність або небажання державних експертів з питань таємниць декількох відомств України не давало змогу архіву протягом шести років зробити доступними для громадськості ті документи, перші примірники яких розсекречено та запроваджено в науковий обіг у Російській Федерації ще декілька років тому, та до яких є доступ у мережі Інтернет.

Залучення до роботи з розсекречування відповідних документів державних експертів з питань таємниць є складним для архівів ще з однієї причини. Формування справ у період до 1950-х рр. дуже часто здійснювалось з відхиленням від правил провадження діловодства. В одній і тій же справі у багатьох випадках зберігаються документи, розсекречення інформації яких належить до компетенції абсолютно різних експертів. Дотримуючись вимог Порядку, членами комісії з розсекречування при роботі з такими справами мають бути складені переліки окремо на кожний документ та разом із матеріальним носієм інформації надіслані на затвердження експерту. Насправді зробити це неможливо, насамперед, тому, що у такому випадку архів має розформувати справу і/або сформувати декілька нових справ або сформувати її повторно після повернення документів від експертів (за умови повернення). Обидва варіанти повністю порушують вимоги Закону України «Про Національний архівний фонд та архівні установи» та «Правил роботи державних архівів», створюють реальну загрозу збереженню документів Національного архівного фонду України і потребують розроблення нових окремих правил обліку секретних документів.

Погодження висновків комісії архіву з державним експертом з питань таємниць за компетенцією є не зовсім прийнятною для використання у практиці архівів ще й тому, що значна частина документів колишнього СРСР (особливо періоду 1930–1940 рр.) передана була в архіви на секретне зберігання, документи обліковані в архіві як секретні, в той час як на самих документах відсутні реквізити обмеження доступу. Внесення їх до переліків документів, які передбачають реквізит «гриф секретності», та затверджуються державним експертом з питань таємниць, на нашу думку є недоцільним. На практиці це означає розсекретити несекретний документ. У той же час передати їх на загальне зберігання в архівній установі неможливо у зв'язку з тим, що за даними облікових та статистичних звітних документів вони зазначені як секретні. Процедура розсекречування таких секретних «несекретних» документів в Україні, на жаль, не регламентована жодним із нормативно-правових актів.

Незважаючи на все викладене вище, ЦДАВО України регулярно продовжує розсекречування відповідних документів. Лише за 2009 р. архів розсекретив понад 10 000 справ. На загальне зберігання передано документи Верховного Суду УРСР (9904 справи); «Колекцію документальних

матеріалів місцевих органів радянської влади на Україні» за 1918–1936 рр. (14 справ); «Колекцію документів з історії Великої Вітчизняної війни» за 1941–1946 рр. (28 справ); документи Народного комісаріату внутрішніх справ УРСР» за 1919 р., (дві справи); документи Ради Міністрів УРСР за 1937–1950 рр.²⁸

Суттєво змінити ситуацію щодо кількості секретних документів колишнього СРСР у державних архівах України, крім змін у нормативно-правовій базі, можливо було б також за рахунок активізації самостійної роботи з розсекречування документів установ, що передали документи в архіви. Підтвердженням цього є результати роботи в 2009 р. установ, що входять до списку джерел комплектування ЦДАВО України. Державний комітет архівів України самостійно проводив розсекречування документів Головного архівного управління при Раді Міністрів УРСР за період 1918–1938 рр. (40 справ), які зберігаються в ЦДАВО України. Державна служба автомобільних доріг розсекретила 52 справи; комісія Міністерства освіти і науки України здійснила перегляд грифів секретності документів цієї установи.

Важливим нині є питання удосконалення порядку відбору та передавання секретних документів на архівне зберігання. Перед передаванням секретних документів до державних архівних установ Дежкомархіву необхідно здійснювати заходи щодо перегляду та приведення грифів секретності таких документів у відповідність із ЗВДТ, за результатами яких повинні приймати відповідні рішення.

Наявна нормативно-правова база дає змогу об'єктивно вирішувати питання щодо визначення ступеня секретності відомостей та грифу секретності конкретних носіїв інформації, але залишається громіздкою і потребує удосконалення. Передусім це стосується секретних документів, що зберігаються в архівних установах. Вирішенню порушених вище проблем могло б, зокрема, сприяти розроблення та введення в дію нових нормативно-правових актів, які б удосконалювали порядок відбору та

передавання секретних документів на архівне зберігання та розсекречування відповідних документів, що вже перебувають на зберіганні в державних архівних установах.

¹ Ботвінкін О. В., Шлапаченко В. М., Ворожко В. П., Пашков А. С. Історія охорони державної таємниці в Україні. – К., НА СБУ, 2008. – С. 101.

² <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3855-12>

³ <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=185%2F94>

⁴ Звід відомостей, що становлять державну таємницю України // Урядовий кур'єр. – 17 серп. 1995 р.

⁵ <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3855-12>

⁶ <http://ovu.com.ua/>

⁷ Ботвінкін О. В., Шлапаченко В. М., Ворожко В. П., Пашков А. С. Історія охорони державної таємниці в Україні. – К.: НА СБУ, 2008. – С. 128.

⁸ Робочі матеріали державного експерта з питань таємниць // Державний комітет України з питань державних секретів та технічного захисту інформації. – К., 1998.

⁹ Рекомендації з організації діяльності експертних комісій при державних експертах з питань таємниць. Методичні рекомендації державним експертам з питань таємниць щодо визначення підстав для віднесення відомостей до державної таємниці та ступеня їх секретності // Державний комітет України з питань державних секретів та технічного захисту інформації: збірка нормативно-правових актів. – К., 1998. – № 8.

¹⁰ [www.archives.gov.ua/Publicat/CD/Visnyk%201\(21\).pdf](http://www.archives.gov.ua/Publicat/CD/Visnyk%201(21).pdf).

¹¹ Поточне діловодство ЦДАВО України, спр. 02, 2007 р.

¹² http://www.archives.gov.ua/Rozsekr_mat/index.php.

¹³ Архіви України. – 1997. – № 1–6. – С. 124–145.

¹⁴ Там само. – С. 120–123

¹⁵ http://www.archives.gov.ua/Rozsekr_mat/index.php

¹⁶ Там само.

¹⁷ Там само.

¹⁸ Там само.

¹⁹ Там само.

²⁰ Там само.

²¹ Там само.

²² Поточне діловодство ЦДАВО України, спр. 01, 1987 р.

²³ Там само.

²⁴ Поточне діловодство ЦДАВО, спр. 02, 1989 р.

²⁵ Справи фондів ЦДАВО України

²⁶ <http://www.archives.gov.ua/Law-base/SCAU/index.hph?2008-c>

²⁷ Поточне діловодство ЦДАВО України, 2004–2010 рр., спр. 01, 02, 011.

²⁸ Там само, планово-звітна документація, 2009 р.

УДК 930.253(477):34

Матвійчук Олександра

КОЛІЗІЯ МІЖ ПРАВОМ ДОСТУПУ ДО АРХІВНИХ ДОКУМЕНТІВ ТА ПРАВОМ НА ПРИВАТНІСТЬ

Автор розглядає питання суперечностей у законодавстві щодо забезпечення права доступу до архівної документної інформації та права особи на конфіденційність її приватної інформації.

© *Матвійчук Олександра, 2010*